

1. března 1919, pročez nebylo možno zjistiti, pokud přihlášená dávka z majetku požívá na nemovitosti přednostního práva. V dovolacím rekursu projevono jest mínění, že jest možno, za základ výpočtu čisté hodnoty, kterou měla nemovitost 1. března 1919, vzíti odhadní cenu, zjištěnou soudním odhadem v tomto dražebním řízení, poněvadž hodnota nemovitostí byla v roce 1920 až 1923 značně nižší, než v roce 1919, a poněvadž tedy odhadní cena nemovitosti, o kterou jde, zjištěná oním soudním odhadem dne 12. listopadu 1923, také jest nižší, než byla dne 1. března 1919 hodnota celé nemovitosti, takže by nikdo nebyl tím zkrácen, kdyby ona nižší odhadní cena byla místo této vyšší hodnoty vzata za základ potřebného výpočtu čisté hodnoty nemovitosti ke dni 1. března 1919. Tomuto mínění nelze přisvědčiti. I kdyby bylo možno předpokládati, že hodnota nemovitostí byla v roce 1923 z pravidla značně nižší než v roce 1919, nebylo by lze z toho usuzovati na to, že také hodnota nemovitosti, o kterou jde v této exekuční věci, byla dne 12. listopadu 1923, kdy tato nemovitost byla v dražebním řízení soudně odhadnuta, nižší, než 1. března 1919, neboť není známo, zda hmotný stav této nemovitosti, místní poměry, a jiné, pro určení hodnoty rozhodné okolnosti, byly 12. listopadu 1923 tytéž, jako 1. března 1919.

Čís. 3856.

O tom, zda pohledávka jest pohledávkou za všeobecnou, či za zvláštní úpadkovou podstatou výtěžku za exekučně prodanou nemovitost, nepřísluší rozhodovati soudu exekučnímu, nýbrž soudu úpadkovému. Úpadkovému soudu náleží, by slyšel o věci i věřitele odlučovací a usnesení své jim doručil, by je mohli po případě napadnouti rekurssem. Výjimkou jest však exekuční soud oprávněn, by rozhodl při rozvrhu nejvyššího podání o nárocích správce úpadkové podstaty vzhledem ku zvláštní podstatě.

(Rozh. ze dne 13. května 1924, R II 164/24.)

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně vydraženou nemovitost, náležející do úpadkové podstaty, nezařadil exekuční soudce dávku z přírůstku hodnoty mezi pohledávky proti zvláštní podstatě, maje za to, že náleží do podstaty všeobecné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil a uvedl ku konci důvodů: Ustanovení §u 47 (3) konk. ř. sice praví, že o tom, zda pohledávka jest pohledávkou zvláštní či všeobecné podstaty, rozhoduje úpadkový soud, avšak rozhodnutí to jeví účinek jen oproti úpadkovým věřitelům, nikoliv oproti věřitelům hypotekárním. Tito mohou vznést i proti pohledávkám úpadkovým, uznaným soudem za pohledávky zvláštní podstaty, odpor a o tom rozhoduje exekuční soudce dle §u 231 ex. ř. (Neumann E. O. str. 677).

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil soudu první stolice, by zaslal spisy úpadkovému soudu, by tento podle §u 47 (3) konk. ř. rozhodl o tom, zda se dávka z přírůstku hodnoty

jako pohledávka podstaty vztahuje na společnou podstatu či na podstatu zvláštní, a až rozhodnutí úpadkového soudu nabude moci práva, by znovu přikročil k rozvrhu nejvyššího podání.

D ů v o d y:

Mezi účastníky je sporno, zda se dávka z přírůstku hodnoty, která snad bude vyměřena za příčinou dražby mlýna na papír ve V., patřícího do úpadkové podstaty firmy D. G., provedené k návrhu správce podstaty podle Šu 119 konk. ř., a pro kterou má dle návrhu správce úpadkové podstaty z nejvyššího podání býti zadrženo 70.000 Kč, vztahuje jako pohledávka podstaty na společnou podstatu či na podstatu zvláštní. Dle jasného doslovu Šu 47 (3) konk. ř. rozhoduje o takovýchto pochybnostech úpadkový soud po náležitém šetření s vyloučením pořadu práva (nikoliv s vyloučením pořadu stolic). Důvod, proč zákonodárce přikázal rozhodování o této otázce výhradně úpadkovému soudu, jest na snadě. Jsouť toliko úpadkovému soudu známy nejen stav a poměry společné podstaty a podstat zvláštních, nýbrž i veškeré ostatní okolnosti, které mohou přijíti v úvahu při posuzování povahy té které pohledávky podstaty; úpadkový soud má tedy mnohem širší přehled a proto též spolehlivější podklad pro řešení dotčené otázky, než soud exekuční, jemuž budou mnohdy rozhodující okolnosti a poměry naprosto cizí. Jinak má se věc při nárocích správce úpadkové podstaty. Nehledíc k tomu, že ohledně nich úpadkový řád neobsahuje ustanovení, obdobného ustanovení Šu 47 (3), musí v tom směru exekučnímu soudci již proto býti vyhrazeno právo, přezkoumati k odporu věřitelů hypotekárních (oddělných) při rozvrhu nejvyššího podání rozhodnutí úpadkového komisaře o nárocích správce úpadkové podstaty, vztahujících se ke zvláštní podstatě, poněvadž jmenovaným věřitelům nepřísluší právo, stěžovati si do rozhodnutí úpadkového komisaře. Toto přísluší sice členům věřitelského výboru, avšak v něm hypotekární věřitelé, pokud jsou kryti, nenajdou zastoupení, poněvadž právo volby do věřitelského výboru mají jen úpadkoví věřitelé a nikoliv věřitelé odlučovací (§ 11 (1), 92 (3) konk. ř.). Exekuční soud nebyl tedy oprávněn, řešiti spornou otázku, a pokud přesto tak učinil, pochybil stejně jako soud rekursní, který se rovněž věcně zabýval spornou otázkou. Proto bylo dovolacímu rekursu správce podstaty vyhověti potud, že bylo usnesení obou nižších soudů zrušiti a soudu prvé stolice uložiti, by zaslal spisy krajskému soudu v O. jako soudu úpadkovému za tím účelem, aby tento podle Šu 47 (3) konk. ř. rozhodl o tom, zda se případná dávka z přírůstku hodnoty jako pohledávka podstaty vztahuje na společnou podstatu či na podstatu zvláštní, a až rozhodnutí úpadkového soudu nabude moci práva, znovu přikročil k rozvrhu nejvyššího podání. Ježto rozhodnutím úpadkového soudu mohou býti dotčeny zájmy věřitelů oddělných, bude ovšem na úpadkovém soudě, by dříve, než učiní své rozhodnutí, poskytl oddělným věřitelům možnost vyjádření, a své rozhodnutí doručil také oddělným věřitelům, kterým bude příslušet právo rekursu.